MUL'C 2018/19

Šolsko glasilo OŠ Tržič

GLASILO OŠ TRŽIČ (JUNIJ 2019)

Prelom:

Sergeja Osredkar, Martina Verč

Mentorica glasila, urejanje in lektoriranje:

Martina Verč

NASLOVNICA, likovni prispevki in fotografije so delo učencev in učiteljev OŠ Tržič pod vodstvom likovnega pedagoga Braneta Povaleja, učiteljic razrednega pouka in učiteljice računalništva Sergeje Osredkar.

Dragi bralci!

Uf, tudi v letošnjem letu se je na šoli marsikaj dogajalo. Znanje, ustvarjanje, učenje, dogodki, lepi in malo manj lepi trenutki in še bi lahko naštevala. Naš Mul´c vam povzetek vsega tega prinaša na enem mestu, čeprav je dogajanja toliko, da je vse nemogoče zajeti. Vsebinsko je razdeljen na tri dele. Prvi nam predstavlja tiste, ki so bili v tem letu najbolj uspešni, in tiste, ki odhajajo. V drugem so prispevki, ki nas bodo spomnili, kaj vse se je dogajalo na šoli. Zadnji del pa je literarni kotiček, v katerem so skoraj vsi prispevki, ki ste mi jih poslali. Najbolj sta bili ustvarjalni dve učenki. Kateri? Poiščite njune prispevke. Vsi likovni prispevki, ki so v glasilu, so nastali ob Dnevu Zemlje.

Upam, da vam bo MUL'C všeč, preberite ga, v njem boste gotovo našli tudi kakšno napako, saj pravopisni in tiskarski škrat žal nikoli ne počivata.

Želim vam čudovite počitnice, ki jih, če je le mogoče, bogatite z branjem.

Poletni pozdrav

Martina Verč

NASVIDENJE, DEVETOŠOLCI

Zamišljeno gledam v dneve pretekle,

a davno tedaj poti niso stekle,

veliko težav in hudih razprav,

čeprav najboljše od sebe sem dal. TAKO PAČ JE!

Iz dneva v dan nove vrline,

ki v meni vzbujajo lepe spomine,

v najboljših trenutkih čas res hitro mine,

ob najlepših spominih strah izgine. TAKO PAČ JE!

Življenje ni naprodaj,

zato se hočem boriti zgodaj.

Vse sicer na bolje mi gre,

a kaj bo z mano – prihodnost le ve. TAKO PAČ JE!

Nik STRNAD, 9. a

Nik Strnad, Jakob Meglič, Andraž Lipold, Gašper Meglič, Uroš Meglič, Andraž Praprotnik, Nik Avsenek, Vito Bajazet, Damian Kolar Oljačič, Rok Bahun, Patrik Ahačič
Lina Bučič, Manca Grah, Pia Frank, Maja Jurkić, Rebeka Pljakić, Katja Martić, Sara Aldžić, Zala Meglič
Razredničarka: Asja ŠTUCIN

Nastja Tišler, Nik Frbežar, Kristjan Maj Mihajlović, Neža Kočevar, Tinkara Košir, Julija Vogelnik, Dajana Živanić Špela Dovžan, Katarina Bernard, Asija Čufurović, Lara Ahačič, Kaja Ahačič, Neja Skočir, Ema Jugovic, Brina Lana Blaži Gregorčič, Tanja Pekvić, Sara Hrvatin, Nikolina Jokanović, Dženisa Mizić
Razredničarka: Mateja UŠENIČNIK

PRIZNANJA …

V petek, 7. 6. 2019, je ravnatelj podelil najvišja priznanja, ki so si jih letos prislužili učenci. Najbolj uspešni so bili naslednji:

Iza Gros (8. a) – srebrno priznanje na državnem tekmovanju za Cankarjevo priznanje in zlato priznanje iz znanja logike
Ajda Gramc (7. b) – srebrno priznanje iz znanja geografije in srebrno Vegovo priznanje
Samo Zadražnik (8. a) – srebrno priznanje iz znanja geografije
Zala Knaflič (7. b) – srebrno priznanje iz znanja geografije
Zoja Šorn Vesel (6. b) – srebrno priznanje iz znanja geografije.
Neža Kočevar (9. b) – srebrno Vegovo priznanje
Marija Perne (8. a) – srebrno priznanje iz znanja logike

ZLATE BRALKE

1. Pia FRANK
2. Brina Lana BLAŽI GREGORČIČ
3. Špela DOVŽAN
4. Neža KOČEVAR
5. Neja SKOČIR
6. Julija VOGELNIK

ŠPORTNIKI IN ŠPORTNICE ŠOLE

VOKALNA SKUPINA KATARINCE GRE V MOSKVO

Vokalna skupina Katarince se je udeležila mednarodnega festivala Veseli veter. Osmi festival je 11. maja 2019 v Ljubljano privabil več kot 350 udeležencev iz Slovenije, Hrvaške, Rusije, Madžarske in Ukrajine. Udeleženci so v predizboru morali odpeti dve pesmi, eno v ruščini in drugo v maternem jeziku. Nastope tekmovalcev je ocenjevala strokovna žirija: **Saša Čano** (vodilni solist SNG Opera in balet v Ljubljani, profesor glasbe in predavatelj), **Matej Jevnišek** (profesor glasbe ter urednik otroških in mladinskih glasbenih programov RTV Slovenija) in **Olga Ulokina** (diplomantka Sankt Peterburškega konservatorija N. A. Rimsky-Korsakov, muzikologinja, profesorica glasbe ter zborovodkinja).

Katarince so odpele rusko pesem Galuboy vagon in slovensko ljudsko Lepa Anka v troglasni različici. Svoje petje so pri obeh pesmih podprle z lastno koreografijo.

Na festivalu je skupina osvojila 1. mesto med vokalnimi skupinami od 9 do 12 let in na koncu še glavno nagrado festivala – GRAND PRIX, s katero so dobili pravico do sodelovanja na mednarodnem tekmovanju mladih vokalistov Veseli veter, ki bo potekal leta 2020 v Moskvi.

Festival je potekal ob podpori Društva Slovenija-Rusija in sklada Toneta Pavčka ter Ruskega centra znanosti in kulture v Ljubljani.

Lahko predstavite vokalno skupino Katarince. Kdo ste? Od kod prihajate? Od kod ime? Kdo vas vodi?

Katarince: Smo vokalna skupina Katarince in vsi prihajamo iz Loma pod Storžičem. Zavetnica naše vasi je sv. Katarina in zato se imenujemo Katarince. Vodi nas zborovodkinja Janja Meglič.

Koliko časa že pojete skupaj?

Katarince: Skupaj pojemo približno tri leta.

Kolikokrat na teden vadite?

Katarince: Vadimo enkrat na teden na Podružnični šoli Lom.

Kaj počneta fanta med Katarincami?

Katarince: Med nami sta brata Jakob in Jernej Martinuč, ki tudi zelo lepo pojeta, včasih pa skupino spremljata z malimi inštrumenti.

Kaj vam pomeni uspeh na festivalu?

Katarince: Uspeha smo bili vsi zelooo veseli, saj to pomeni, da bomo odpotovali v Moskvo, spoznali novo deželo in glasbeni utrip v njej.

Ste poslušali tudi druge skupine? Katera vam je bila najbolj všeč?

Katarince: Seveda smo poslušali tudi druge skupine. Vse so nam bile zelo všeč, vsi smo se zelo dobro pripravili na festival.

Kdaj se boste začeli pripravljati na Moskvo?

Katarince: Na Moskvo se že pripravljamo, saj želimo peti do tona natančno. ☺☺☺

Iskrene čestitke za vaš uspeh in srečno v Moskvi.

ČESTITAMO!

TRŽIČ – MESTO DOBRIH MISLI IN ŽELJA 2018/2019

V A B I L O

V petek, **5. oktobra 2018**, bomo na **Kranjskem stadionu** izpeljali prireditev z naslovom

GORENJSKA VERIGA SRCA
(10.00–12.00)

Na stadionu bo **5000** učencev, dijakov in zaposlenih iz **14-tih gorenjskih osnovnih in srednjih šol** oblikovalo **največje »živo« srce v Sloveniji.**

Na festivalu bodo nastopili **Nuša Derenda, Nipke, Čuki, Tilen Lotrič, Stiven Rahman, Glasbena šola Tržič in deklamatorji vseh sodelujočih šol.**

Naši govorniki bodo: predsednik Republike Slovenije **Borut Pahor,** župan občine Tržič **Borut Sajovic,** župan občine Kranj **Boštjan Trilar** in predstojnica Zavoda za šolstvo OE Kranj **Lucija Rakovec.** Medijski pokrovitelj bo **Radio Gorenc.**

Prireditev so omogočili: **Zavod za šport Kranj, Občina Tržič, Občina Kranj, Policijska postaja Kranj, Gasilsko reševalna služba Kranj, Gasilsko društvo Tržič, Rival .vts d.o.o., Zdravstveni dom Kranj**

Organizator: **OSNOVNA ŠOLA TRŽIČ**

Za simbol našega delovanja smo izbrali **srce**. V njem prebivajo naše vrednote. Če mu bomo sledili, se nam bodo vrata na široko odpirala in le tako bomo delali v dobro vseh ljudi.

S TEM DOGODKOM SIMBOLIČNO SPOROČAMO:

»SRCE naj pogumno bije med ljudmi.
Medsebojno sodelovanje,
prijateljstvo,
povezovanje,
strpnost,
spoštovanje in ljubezen
zanesljivo ustvarjajo boljši svet.«

Kolektiv OŠ Tržič in ravnatelj
Stane Grum

1. Ob zaključku Tedna otroka smo se 5. oktobra zbrali na Kranjskem stadionu učenci, dijaki in strokovni delavci tržiških in kranjski osnovnih ter srednjih šol.

Oblikovali smo **ŽIVO SRCE**. Srce je simbol, ki predstavlja mnogo stvari, življenje, vrednote, simbolizira ljubezen, povezanost, srečo. Učenci, dijaki in strokovni delavci se zavedamo, da so vrednote temelj medsebojnega sožitja, povezovanja, zato smo se zbrali skupaj, da na simbolični način pokažemo, da se trudimo zanje. Gorenjsko verigo srca smo popestrili s kulturnim festivalom.

Častni govorci na prireditvi so bili predsednik RS Slovenije Borut Pahor, župan Občine Kranj Boštjan Trilar, župan Občine Tržič mag. Borut Sajovic in predstojnica Zavoda za šolstvo Lucija Rakovec.

Zahvaljujemo se vsem, ki so sprejeli naše povabilo (OŠ Bistrica, OŠ A. T. Linharta Radovljica, OŠ Helene Puhar Kranj, OŠ Simona Jenka, OŠ Jakoba Aljaža, OŠ Križe, OŠ Žiri, OŠ Staneta Žagarja, OŠ Matije Čopa, OŠ Škofja Loka –mesto, BC Naklo, Gimnazija Franceta Prešerna, Gimnazija Kranj). veliko hvaležnost pa izrekamo vsem, ki ste prostovoljno pomagali oz. sponzorirali dogodek.

Dokazali smo, da s povezovanjem, sodelovanjem srce lahko močneje bije.

2. V septembru so pod mentorstvom Mojce Bečan učenci pripravili razstavo ob **Svetovnem dnevu jezikov.**

3. ROŽNATI OKTOBER – Strokovna delavka ZD Tržič, Nataša Kavar je v času govorilnih ur predstavila načine, kako prepoznati raka na dojkah in modih. Najpomembnejše je preventivno pregledovanje.

4. Nastala je zgibanka za pomoč priseljencem, ki pridejo v Tržič.

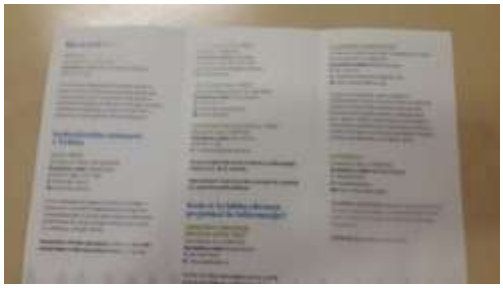

5. KAR BOLI SVET, BOLI MENE

V maju smo na šoli gostili Društvo za boljši svet iz Maribora. Učencem 7. in 8. razreda so zaigrali predstavo z naslovom Kar boli svet, boli mene. Igralci so nam na doživet način predstavili, s kakšnimi situacijami se srečujejo priseljenci in kam vse lahko zanese človeštvo, če se nestrpnost do drugačnosti tolerira. Po predstavi so učenci sodelovali še v različnih delavnicah. Gledališka predstava in delavnice so opozarjale, da moramo biti strpni do drugih narodov, kultur in verstev. Z učenci in izvajalci delavnic smo razmišljali o tem, da je spoštovanje in zavedanje medsebojnih razlik zelo pomembno in da smo si enaki predvsem po tem, da smo ljudje. Kot otroci se najprej učimo posnemanja, kasneje pa odrasli mlajšim predstavljamo zgled.

Naj zaključiva z mislijo, da bo svet lepši, če se bomo zavedali, da tisto, kar nas prizadene, boli, prizadene, zaboli tudi druge. Vsekakor bo svet boljši, če se bomo trudili živeti drug z drugim.

Lea TORKAR in Ksenja MEŠKO DOLINŠEK

6. **ZBIRALI SMO** hrano, higienske pripomočke in šolske potrebščine za otroke v stiski.

7. **SODELOVANJE** z Ljudsko univerzo Tržič

Ravnatelj Stane Grum in pedagoginji Mojca Bečan in Lea Torkar sta predstavili udeležencem programa Socialna aktivacija na LU, kakšno zaposlitveno strukturo imamo v javnem zavodu.

Pogovorili smo se o možnostih nadaljnjega sodelovanja.

8. MEDNARODNI DAN MATERNIH JEZIKOV

Pod mentorstvom učiteljic Azemine Cinac in Mojce Likar je nastala lepa predstava za učence predmetne in razredne stopnje.

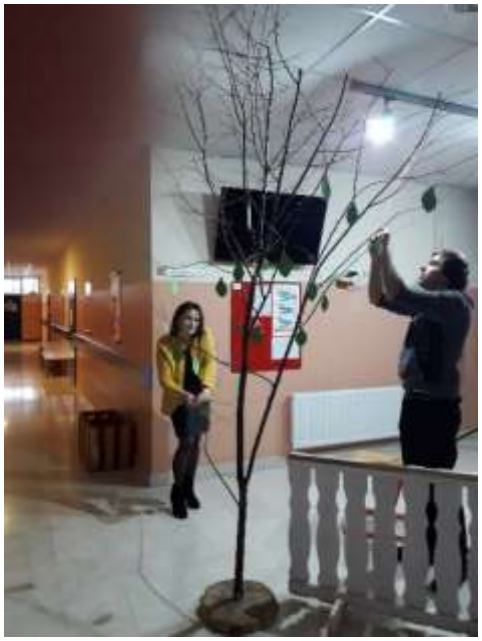

9. **Tehniški dan- OBUDIMO VREDNOTE**

Mesec februar je mesec, ki je posvečen varni rabi interneta. Letos je potekal pod sloganom **Skupaj za prijaznejši internet**.

Učence smo opozorili na različne nevarnosti na spletu in družbenih omrežjih in jih spodbudili, da premislijo, kaj, kje in kako objavljajo.

Učenci od 5. do 9. razreda so si ogledali film Gajin svet, ki ga je finančno podprla **Zavarovalnica Triglav**, učenci razredne stopnje pa predstavo gledališča Kolenc.

Po ogledu filma so učenci skupaj z učitelji razmišljali in se pogovarjali na temo **Ne stori drugemu tistega, česar ne želiš, da bi drugi storili tebi.**

ZANIMIVOSTI

Kdo pa si ti, ki se pogovarjaš z menoj

PROSTOVOLJKE OŠ TRŽIČ NA OBISKU V DOMU PETRA UZARJA

Na šoli zelo spodbujamo prostovoljstvo. Prostovoljci postanejo tisti učenci, ki želijo pomagati drugim. S tem gradijo lastno osebnost, krepijo pozitivne socialne veščine in sposobnost komunikacije.

Naši prostovoljci pomagajo mlajšim, obiskujejo pa tudi stanovalce v Domu Petra Uzarja. V tem šolskem letu smo obiske v domu starostnikov vsebinsko zasnovali na bolj »osebnih« temeljih.

Svetovalna delavka in domska delovna terapevtka sta oblikovali skupini prostovoljk – učenk 8. in 9. razreda ter skupino stanovalcev doma, ki si želijo sodelovanja z mladimi.

Na prvem srečanju, ki je bilo 20. 11.2018, smo se spoznali vsi, ki bomo sodelovali na teh srečanjih. Potekala bodo vsak mesec. Ugotovili smo, da si starostniki želijo predvsem pogovora z mladimi. Mladi pa se veselijo obiskov v domu, zanimajo jih prigode, ki jih pripovedujejo starejši. Že na prvem srečanju so se rodile ideje za vsebino naslednjih in čas našega druženja je prehitro minil.

Naj za konec zapišem besede učenke Nuše: »Se že veselim decembra. Takrat pride tudi moja prababica.«

Tekst in fotografiji:

Romana TURK

Učenci iz Podljubelja so v Domu Petra Uzarja zaigrali dramatizirano slikanico v verzih **Povozil nas je čas**. Naslednji dan pa so mladi kemiki starostnikom in ostalim obiskovalcem predstavili dva najatraktivnejša **kemijska eksperimenta**. Uživali smo vsi: starostniki, obiskovalci, učitelji in učenci.

Nastopile so tudi **MLADE BALETKE**, in sicer na dnevu, ki je posvečen demenci. Vodila jih je Irena Žnidarič. Na ta dan so v Domu Petra Uzarja otvorili DEMENCI prijazno točko.

KULINARIČNA DELAVNICA – učenci so pekli skutine blazinice. Delavnico je vodila gospa Joži.

V aprilu smo izdelovali **»BUTARICE«**.

OBISKALA NAS JE GOSPA NADA

V Domu Petra Uzarja vedno srečamo tudi gospo Nado, ki je že celo življenje slepa.

Na šoli smo se odločili, da jo povabimo v goste, da bi z nami delila svojo življenjsko izkušnjo. Učenci osmega razreda se pri biologiji učijo o slepoti, zato smo jo povabili na razredno uro.

Gospa se je vabilu prijazno odzvala. S seboj je prinesla stroj za pisanje, prebrala nekaj vrstic knjige v brajlici ter z nami delila zelo osebne izkušnje in dogodivščine, ki so jo spremljale preko šolanja, odraščanja in na poklicni poti.

Učencem je povedala, kako je komuniciranju s slepim človekom lažje in jim dala napotke, kako bi lahko spremljali slepega človeka na počitnicah kot prostovoljci pri raznih društvih.

Veseli smo bili njenega obiska in znanj, ki jih je delila z nami.

Še enkrat zahvala za njen obisk in pripravljenost, da je odprla »svojo skrito kamrico« tudi nam.

Draga Nada, na Vaši poti Vam želimo vse dobro in se veselimo naših nadaljnjih druženj v domu.

Lea TORKAR

BRANJE

V novembru je na šoli potekalo kar nekaj dejavnosti, katerih skupni imenovalec je bil branje. Učenci razredne stopnje so obiskovali knjižnico, obnavljali knjižnično informacijska znanja, pisali bralne dnevnike, poslušali pravljice, spoznavali pisatelje ... Vsi učenci predmetne stopnje pa so na začetku pouka slovenščine deset minut **braaaali**. Šestošolci so »petarčkom« pod vodstvom mentorice Romane Janc brali knjige v **angleškem jeziku**. Vključili smo se v projekta **Naša mala knjižnica** in **Odprta knjiga.**

PRI ANGLEŠČINI

V sredo in četrtek smo šli med glavnim odmorom v učilnico 20 v drugem nadstropju. Tam uči angleščino učiteljica Romana Janc. Prvi dan so nam učenci 7. razreda brali in pripovedovali zgodbo o zahvalnem dnevu v Ameriki (kako je nastal, zakaj se tako imenuje …). Po angleško se mu reče Thanksgiwing day.

Naslednji dan smo delali papirnate purančke, vsak je na svoje pero napisal, za kaj je hvaležen. Nastala sta dva prekrasna purančka, polna hvaležnosti.

Iris NUČIČ, 5. a

BRALNA ZNAČKA V 5. b RAZREDU

Bralna značka je ena od pomembnih dejavnosti, ki spodbuja mlade k branju in dolgoročno tudi prispeva k temu, da mladi vzljubijo branje.

Učenci 5. b so bili pri tej dejavnosti uspešni, saj je kar 18 od 24 učencev bralno značko tudi opravilo. Učenci so lahko prosto izbirali, kaj bodo brali, lahko so se odločali na podlagi priporočilnega seznama, vse skupaj pa smo popestrili z Ustvarjalnikom (Naša mala knjižnica), razrednim branjem in bralno mapo.

Podrobneje bom predstavila tri bralne mape. Za vsako od njih sem izbrala eno knjigo, vse pa je napisala priljubljena slovenska mladinska pisateljica Nataša Konc Lorenzutti. V prvi so bile naloge za knjigo Enajstnik. Učenci, ki so jo prebrali, so morali v zvezek, ki je bil priložen bralni mapi, napisati, katera oseba v knjigi jim je bila najbolj všeč. Lahko so napisali tudi oceno knjige ali jo ilustrirali. Zvezek se je uspešno polnil in učenci so radi prebirali, kaj so o junakih in knjigi zapisali njihovi vrstniki. Za drugo mapo sem izbrala knjigo Zvezek in brezvezek, za tretjo pa Kdo je tu glavni. Tudi v teh dveh mapah je bil zvezek, kamor so učenci zapisovali primerjave knjig, ocene … Ugotovila sem, da je avtorica učencem zelo zanimiva, saj so začeli posegati tudi po drugih njenih knjigah. Zato sem se odločila, da preberemo še knjigo Nisem smrklja, in sicer kot razredno branje v nadaljevanjih. Učenci so bili še posebej navdušeni, ko nas je knjižničarka Martina Verč povabila v Knjižnico dr. Toneta Pretnarja, kjer smo avtorico lahko tudi spoznali. Pisateljica nas je tudi v živo zelo pritegnila, saj je bilo njeno pripovedovanje zabavno, znala se je zelo približati učencem.

Branje za bralno značko smo zaključili s čajanko (čeprav nismo pili čaja, temveč lizali sladoled), zraven pa spoznavali različne pesmi dveh avtorjev, Saše Vegri in Andreja Rozmana – Roze.

Knjiga je lahko naša dobra prijateljica in vedno in povsod jo lahko vzamemo s seboj. Naj vas spremlja tudi na počitniških poteh in vam popestri počitniške dogodivščine.

Blanka REJC

OBISKALA NAS JE GOSPA ANA ŽAKELJI

Decembrski mraz smo si učenci in učitelji Osnovne šole Tržič popestrili z nadvse prijetnim in toplim dogodkom. Že v mraku smo se zbrali v šolski knjižnici na čajanki, kjer nam je naša nedavno upokojena učiteljica slovenščine gospa Ana Žakelj predstavila svojo izkušnjo z romarske poti El Camino de Santiago.

Za romanje jo je navdušil sorodnik, vendar v času, ko je še hodila v službo, za tako popotovanje ni imela časa. Naključje je hotelo, da je po upokojitvi srečala prijateljico, ki ji je predlagala, da skupaj prehodita Jakobovo pot. To je slovensko ime za to romarsko pot.

Pot sta pričeli v južni Franciji nedaleč od svetovno znanega romarskega središča Lurd in jo po dobrih 800 km zaključili v Santiagu de Composteli, kjer je pokopan apostol sveti Jakob. Naša učiteljica in njena prijateljica sta se na to dolgo romanje odpravili maja 2018. Na poti jima je največ težav predstavljalo slabo vreme, ki se ju kar ni hotelo usmiliti in jima nameniti kakšnega sončnega žarka. Žejo ob poti sta premagovali ob vodnjakih, kjer si si lahko natočil vodo ali vino. Zvečer sta se utrujeni zatekali v alberge. Tako se imenujejo nastanitve, ki romarjem omogočajo prenočevanje in osnovne aktivnosti, kot so umivanje, pranje perila, uživanje kuhanih obrokov. Gospa Žakelj je poudarila, da so si te namestitve med seboj zelo različne, čeprav jih druži enako ime. Svoje pripovedovanje je popestrila z zanimivimi fotografijami, da smo si lahko predstavljali, kako romanje izgleda. Najbolj všeč mi je bilo odlagališče kamnov, saj vsak romar s sabo prinese kamen iz svoje domovine in ga odloži na posebnem mestu na romarski poti. Trdna volja, dobra telesna kondicija in predhodna psihofizična pripravljenost so pripomogli, da sta učiteljica in njena prijateljica pot kljub slabemu vremenu, pomanjkanju spanja, toplih obrokov in premalo toplih oblačil premagali v zgolj slabem mesecu dni.

Gospe Ani se je v pripovedovanju pridružila naša osmošolka Mariša Kos, ki je šla tudi na to romanje, vendar je s prijateljico in njeno mamo prehodila »le« 210 km. Tudi ona nam je predstavila svojo romarsko pot, ki je peljala ob morju, pokazala nam je slike in udeleženci čajanke smo bili nad lepoto narave naravnost navdušeni. Najbolj pa nas je presenetila volja, ki jo mora imeti posameznik, da kljub žuljem, utrujenosti, enoličnosti in dolžini poti ne obupa in doseže svoj cilj.

Res lep večer smo zaključili v prijetnem vzdušju in prijateljskem klepetu, k temu pa so pripomogli tudi skodelica čaja, piškoti in svečke.

Julija VOGELNIK, 9. b

KOTIČEK NA KONCU SVETA

Učenci 1. a razreda so spoznavali prostore v šoli in našli pot tudi v šolsko knjižnico. Društvo Bralna značka, Javna agencija za knjigo RS in trgovina Hofer so jim ob tej priložnosti podarili knjigo Anje Štefan **Kotiček na koncu sveta**. Z veseljem so prisluhnili pravljici Nahrbtnik.

Ustvarjalni **Ajdi** je bila pravljica tako všeč, da je doma iz škatle za čevlje naredila mini gledališče in nam ob naslednjem obisku knjižnice sama povedala oz. zaigrala pravljico. Braaavo!

KAM in KAKO – Tehniški dan za učence 8. razreda

Poklicno usmerjanje je tista vsakoletna dejavnost, ki najbolj zanima osmošolce, zato svetovalne delavke na šoli pripravimo tehniški dan.

Cilji tehniškega dneva so, da učenci spoznavajo:

- dejavnike poklicnega odločanja,
- sistem srednješolskega izobraževanja v Sloveniji,
- sebe (interese, svoja močna področja) in
- značilnosti poklicev.

Mojca BEČAN, Lea TORKAR, Ksenja MEŠKO DOLINŠEK in Darka ROZMAN

SEVANJE V NAŠI OKOLICI – raziskovalna naloga

V javnosti se veliko govori o škodljivosti sevanja. Ugotavljava, da za razvoj različnih telesnih in duševnih bolezni pri ljudeh, za slabo rast rastlin ter za onesnaževanje okolja ljudje pogosto »krivijo« sevanje mobilnih telefonov, računalniških zaslonov, mikrovalovnih pečic.

Trditve so pogosto brez vsake strokovne osnove ali pa temeljijo na neznanstvenih raziskavah, pogosto objavljenih na spletu.

V šoli sva izvedela, da obstajajo naravni viri sevanja in da smo se živa bitja od začetka našega obstoja prilagajala tem sevanjem. Tako tudi naše telo vsebuje majhne količine radioaktivnih izotopov ogljika in kalija (povzeto po Vrtačnik, Wissiak Grm, Glažar, Godec, 2017). O teh sevanjih in njihovih virih sva se želela naučiti več in zato sva izmerila radioaktivna sevanja v naši bližini in ugotavljala morebitna odstopanja od normalnih vrednosti.

Ob pomoči mentoric Romane Turk in Irene Žnidarič sva izdelala raziskovalno nalogo Sevanje v naši okolici, ki sva jo predstavila na Regijskem srečanju mladih raziskovalcev v Biotehniškem centru Naklo.

Ugotovila sva, da je sevanje del našega naravnega okolja. Praktično je prisotno povsod. Pomembno pa je, da se tega zavedamo in da naravnim in umetnim virom ne smemo neutemeljeno pripisovati škodljivih učinkov. Seveda ionizirajoča sevanja lahko vplivajo na naše zdravje in se jih moramo izogibati v največji možni meri.

Fotografija: Romana TURK

Timotej LEITINGER in Nejc ROZMAN, 8. b

INŠTITUT JOŽEFA ŠTEFANA IN VIŠJA STROKOVNA ŠOLA KRANJ

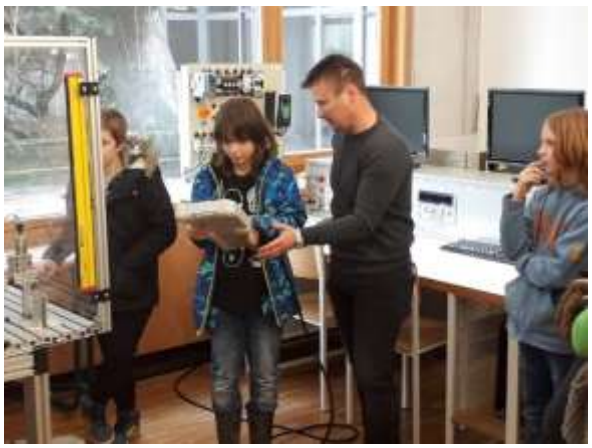

Aprila smo se učenci izbirnega predmeta računalništvo odpravili na ekskurzijo z namenom, da si ogledamo Inštitut Jožefa Štefana in Višjo strokovno šolo Kranj.

Na Inštitutu Jožefa Štefana smo se razdelili v 3 skupine in vsaka skupina si je lahko ogledala tri laboratorije.

Na Višji strokovni šoli Kranj pa so nam pokazali nekaj laboratorijev, kjer smo opazovali delovanje 3D tiskalnika, CNC strojev, robotske roke …

Nato so nam študentje predstavili Projekt RISE, v okviru katerega razvijajo inteligentni invalidski voziček in čelado, ki bere misli. Ker je to mednarodni projekt, v katerem sodelujejo tudi študentje iz Španije in Nemčije, naši študentje tudi veliko potujejo po Evropi.

Za brezplačne oglede obeh inštitucij se iskreno zahvaljujemo tamkajšnjim zaposlenim. Posebna zahvala velja direktorju Šolskega centra Kranj, g. Jožetu Drenovcu, ki nam je bil pripravljen pokazati delček njihove dejavnosti; prav tako se zahvaljujemo Denisu Deliću in njegovi ekipi v Projektu Rise. Denis je bil namreč 2 meseca in pol naš praktikant.

Sergeja OSREDKAR

INTELIGENTNI SISTEMI

Pri tej delavnici smo se naučili veliko o pametnih sistemih, s katerimi se skoraj dnevno srečujemo, npr. luči na sončne celice, kamere, ki prepoznavajo nesrečo itd. Predstavili so nam tudi pametno ročno uro, ki zazna padec in je namenjena predvsem starejšim, ki živijo sami.

KOMPLEKSNE SNOVI

Ta delavnica je bila bolj praktična, saj smo videli in preizkušali delovanje magnetnih ploščic na tekočem dušiku. Videli smo, kako magnetna ploščica lahko lebdi in se premika »po zraku«. Na koncu smo tekoči dušik polili še po mizi. Bilo je zelo zanimivo.

Maj SOKLIČ, 7. b

ČAJANKA V KNJIŽNICI DR. TONETA PRETNARJA

V maju smo se devetošolke s knjižničarko odpravile v Knjižnico dr. Toneta Pretnarja. Ta je letos gostila le pridne bralke, saj se čajanke ni udeležil noben fant. V prijetnem vzdušju smo se z učenkami iz OŠ Bistrica pogovarjale o knjigi Dragi Zaza, ki jo je napisala Christina Kilbourne. Sestavljajo jo dnevniški zapiski 12-letne Maxine. Najbolj izpostavljena tema knjige so nevarnosti, ki prežijo na mlade na internetu. O tem smo tudi največ govorile.

Knjiga je bila vsem všeč, prav tako kot čajanka, ki je ob čaju in odličnih piškotih hitro minila.

Špela DOVŽAN, 9. b

SPOZNAJMO OPRAŠEVALCE

Opraševanje je v naravi zelo pomemben proces. Od njega nimajo koristi samo rastline, ampak tudi živali, ki živijo v ekosistemih, katerih sestavni deli so. Opraševanje je prenos cvetnega prahu s prašnikov na pestič in je pri večini rastlin nujen za tvorbo semen. Med opraševalci so najpomembnejše žuželke (medonosne čebele, divje čebele, čmrlji, čebele samotarke, metulji, dvokrilci, hrošči), na nekaterih območjih sveta pa pri tem sodelujejo tudi ptice in netopirji.

Na OŠ Tržič smo jih spoznavali v sklopu projekta Okolju prijazna šola. Glavni cilji projekta so bili:

- spoznavanje različnih opraševalcev, ki živijo v naših ekosistemih;
- seznanjanje s pomenom opraševanja za ohranjanje biotske raznolikosti in naravnega ravnovesja;
- zavedanje, da je opraševanje v naravi zelo pomemben proces, od katerega imajo korist vsa živa bitja.

V soboto, 25. 5. 2019, smo temu namenili tehniški dan in na najrazličnejše načine odkrivali pomen teh malih drobnih bitij.

Za učence od 1. do 5. razreda je bila ta dan pripravljena posebna raziskovalna učna pot, kjer so otroci poleg gibanja v naravi in raziskovanja naše čudovite okolice spoznali, kako živijo metulji, čebele in čmrlji in preko različnih nalog spoznavali njihov pomen.

Učenci 6. razreda so si pod vodstvom čebelarja Naceta Valjavca, ogledali čebelnjak pod gričem Svetega Jurija in bili navdušeni nad delom čebel in čebelarjev.

Posebne delavnice so si lahko izbrali učenci 7. in 8. razreda. Z zanimivimi delavnicami so se nam pridružile dr. Alenka Žunič Kosi z Nacionalnega inštituta za biologijo, ki proučuje sporazumevanje žuželk, gospa Barbara Zakšek iz Centra za kartografijo favne in flore, s katero so učenci spoznavali raznolikost metuljev, ter dr. Marija Stanonik, ki je napisala čudovito knjigo

Čebela na cvetu in svetu. Delavnice o uporabi medu in pomenu opraševanja so vodili tudi naši učitelji.

Devetošolci so se tokrat izkazali kot prostovoljci, saj so pomagali pri organizaciji delavnic, sodelovali so z mlajšimi učenci kot spremljevalci in pomočniki ter priskočili na pomoč pri postavitvi in organizaciji stojnic.

Na stojnicah pred šolo je bilo zelo živahno. Sodelovali so naši starši in zaposleni, ki so k nam prišli iz tujine. Finsko medeno kulinariko jedi je predstavila Minna Zupan z družino, bosansko Nevenka Gavrić in Dijana Živković, črnogorsko Malka Banović, slovensko pa gospe Andrejka, Vida in Danica, ki obiskujejo kulinarični krožek na Ljudski univerzi Tržič. Delo čebelarjev sta odlično predstavila gospa Marjana Perne in čebelar Anže Perčič. Marjetka Seidel in njena ekipa iz Varstveno delavnega centra Kranj enota Tržič pa je ustvarjala metuljčke iz gline.

Dan je bil zares pester, aktiven, zanimiv in poučen. Hvala vsem, ki ste nam pomagali in ga na poseben način obogatili.

Spoznali smo pomen Eisteinove izjave, ki nas svari: »*Ko bo izginila še zadnja čebela, bo človek preživel le štiri leta. Ko ni več čebel, ni več opraševanja, ni več rastlin, ni več živali, ni več ljudi*.«

Petra SOKLIČ in Asja ŠTUCIN, koordinatorici projekta Okolju prijazna šola

SLEPEC

Na stopnicah za šolo sem videla slepca. Zakričala sem in za menoj so kričale še vse sošolke. Učiteljica pa ga je prijela in odnesla na igrišče k Piceriji Dolhar. Vsi smo si ga ogledali. Najprej sem se ga samo narahlo dotaknila in si takoj s travo zdrgnila roke. Po treh minutah pa sem se odločila, da ga bom vzela v roke. S tresočimi rokami sem ga prijela, občutek je bil zelo čuden. Nato smo ga jaz, Erion, Anis in Teja odnesli nazaj do male hiše, kjer nihče ne živi in ga tam izpustili.

Živa DOLHAR, 3. a

NAJLJUBŠI DAN V ŠOLI

Pekli smo piškote. Najprej smo pogledali, katere sestavine potrebujemo. Punce smo se zmenile, kako bomo delale. Vzeli smo kokosovo in navadno moko, jajca, pecilni prašek in sladkor. Vse skupaj smo zgnetli z rokami. Naredili smo kroglice. Piškoti so bili zelo dobri. Ko so drugi delali, smo reševali učni list o piškotih. Zelo mi je bilo všeč. Par piškotov sem pojedla. To je bil moj najljubši dan.

Tinkara SOKLIČ, 3. a

NA OBISKU V KURNIKOVI HIŠI IN TRŽIŠKEM MUZEJU

V četrtek, 14. 3. 2019, smo odšli v Kurnikovo hišo. Najprej smo si ogledali spodnje prostore, nato pa še zgornje. V prvem nadstropju smo videli gregorčke, nato pa smo pekli najbolj slastne žemljice. Ko smo jih naredili, smo jih dali v krušno peč. Izvedel sem veliko novih stvari. Po Kurnikovi hiši smo odšli še v muzej, kjer nas je vodila gospa kustosinja. Razdelili smo se v dve skupini. Jaz sem bil v skupini, ki je šla najprej na ogled muzeja. Ogledali smo si veliko sob, v katerih so bile predstavljene stare tržiške obrti: nogavičarstvo, čevljarstvo, tekstilstvo, usnjarstvo, tkalstvo, šiviljstvo, kolarstvo. Nato smo imeli delavnico. Izdelali smo majhne copate.

Taj JURKOVIČ, 3. a

LITERARNO IN LIKOVNO USTVARJANJE

PESMI NOSAČEV TEŽKIH TORB

Učimo se, učimo,
se s težkimi torbami borimo.
Zelo nam je hudo,
najraje bi vrgli jih v vodó.

Naša pleča so bron,
naša srca so bron.
Želimo si počitnic
kot Franc Košir svoj lon.

Kristjan Maj MIHAJLOVIĆ, 9. b

Vsako jutro zazvoni ta ura,
pred nami spet je nova avantura,
v kotu čaka šolska torba,
dan pred nami – nova borba.

V šolo hodimo po znanje,
tam se sliši »jamranje«,
teža torb je prevelika,
vsak nosač že glasno sika,
tega več ne bomo zmogli,
saj si še od počitnic nismo opomogli.

Julija VOGELNIK, 9. b

Šolske torbe nosimo,
iz njih znanje trosimo.
V šolo hitimo,
da se kaj naučimo.

Tam torbe odložimo
in zvezke na mizo položimo.
Učiteljica nas priganja,
naše glave spet polne so znanja.
Prepolne so torbe, prepolne glave,
kdo nam bo pomagal, nobeden ne ve.
Kako je svet krut,
da nam torb ne pomaga sezut.

Zala MEGLIČ, 9. a

BILO JE NEKOČ

PERILO

Babica mi je pripovedovala o svojem otroštvu. Povedala mi je, da so včasih prali perilo na roke v bližnjem potoku. Z njeno mamo sta vsak ponedeljek prišli k potoku in temeljito prali perilo na nekakšno strgalo, nato pa sta ga splaknili v vodi. Povedala mi je tudi, da sta morali perilo oprati vsaj petkrat.

PAŠNIK

Moja babica in njeni prijatelji so se odpravili na pašo. Pasli so krave in se igrali različne igre. Pogovarjali so se, naredili šotor iz velikih vej in na teh vejah tudi vlekli drug drugega.

Teja MEGLIČ, 3. a

MAMINO OTROŠTVO

Mama Joži je živela v tistem času, ko otroci niso imeli kupljenih igrač. Ker je bila njena mami šivilja, so imeli doma veliko ostankov blaga. Sama si je naredila punčko iz cunj. Oblikovala je kroglico za glavo, majhne rolice, ki jih je povila s krpicami, pa so ji služile za trup, roke in noge. Na obraz je z ogljem narisala oči, nos in usta. Včasih je punčki na glavo našila ruto in dodala predpasnik. Če je imela volno, je naredila tudi lase.

Mama se tudi spomni, da so se igrali s smrekovimi storži in kamni. Iz kamnov so naredili hlev, storži pa so predstavljali živali. Veliko so se igrali ristanc in se lovili.

Tinkara SOKLIČ, 3. a

TELEVIZIJA

Mama Minca mi je povedala, kako so kupili prvo televizijo. Pripovedovala pa mi je takole:

Rodila sem se leta 1944 in takrat še ni bilo televizij. Otroci smo se igrali ristanc, zavzemanje držav in podobne igre. Živela sem blizu šole in nogometnega igrišča, kjer smo radi igrali nogomet. Moje otroštvo je minilo z igranjem v naravi. Ko sem končala osmi razred, sem se zaposlila v tovarni Peko. Stara sem bila 15 let. Leta 1958 se je rodila nečakinja Polonca. Ko je bila stara tri leta, se je mama odločila, da bomo za njen rojstni dan kupili televizijo. Kar nekaj časa smo varčevali, nato pa kupili črno-bel televizor. Bili smo eni prvih v ulici, ki smo ga imeli. Kadar je bil na sporedu šport, sta moja brata pripeljala na obisk prijatelje, da so skupaj gledali tekme.

Neža AVSENEK, 3. a

STARI ČASI

Moja babi je v šolo hodila peš ob vsakem vremenu. Umivali so se v lavorju, vodo pa greli na štedilniku, ki je bil na drva. Tam niso kuhali samo hrane, ampak tudi perilo, saj pralnih strojev še ni bilo. Včasih so mame doma pletle nogavice, kape in rokavice. Ko je bila babi stara petindvajset let, si je s privarčevanim denarjem kupila svoj prvi avto – fičota. Morala se je odreči marsikateri stvari, da je privarčevala denar zanj. Zelo rada ga je vozila, odpravila se je tudi v Trbiž, kjer je kupila lepe obleke za svojo hčerko.

Tinkara JENKO, 3. a

ZASTAVA 750 – FIČO

Fičo je bil prvi avto mojega dedka. Take avtomobile so izdelovali v Srbiji. Bil je svetlo plave barve. Motor in pogon je imel zadaj, prtljažnik pa spredaj. Kupi si ga je za prvo plačo. Z njim so se vozili na izlete.

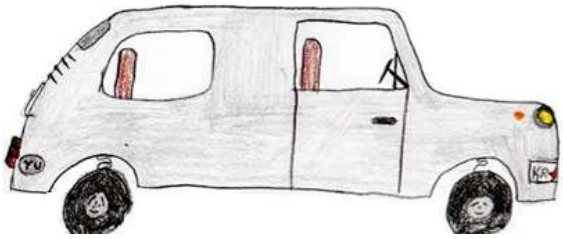

Včasih so imeli fičote tudi policaji, danes pa je fičo oldtimer.

Luka AVSENEK, 3. a

PRVI NAKIT MOJE MAMI

Na Finskem, od koder je moja mami, je tradicija, da mladi za birmo dobijo dragoceno darilo, npr. uro, nakit ali kaj podobnega. In tako je moja mami dobila nakit iz brona, ki je replika nakita, ki so ga našli v starih grobovih. Takšen nakit so ženske nosile v času Vikingov (približno med leti 800 in 1050). Motiv tega nakita prihaja iz vzhodnega dela Finske, ki se imenuje Karelija. Predstavlja preste. Moja mami ga zelo rada nosi, ker je nekaj posebnega. Podoben nakit je dobila tudi, ko je maturirala na gimnaziji, nekaj pa ga je dobila od tete. Ves ta nakit bo podedovala moja sestra Lucija.

Emil Gabriel ZUPAN, 3. a

ZAJEC IN LISICA

Deževnega jesenskega večera je zajec počival v svojem brlogu. Zunaj je treskalo, pihal je veter in tolkla je toča. Nekdo glasno potrka. Zajec pred svojo hiško zagleda lisico.

»Dober večer, zajec! Zunaj tako lije. Me vzameš pod streho?« prosi lisica, ki vsa mokra in premražena stoji pred vrati.

»Dober večer, lisica. Ne vem, če bi te spustil v svoj brlog, zadnjič si mi pojedla vse zelje,« se brani zajec.

»Prosim, zajec, samo streho nad glavo rabim, nič ti ne bom pojedla,« se dela prijazno lisica.

»No, prav, pa vstopi,« se omehča zajec.

Lisica urno smukne v brlog in že leži na slami. Zajec se uleže na zemljo, prepusti ležišče gostji in kmalu zaspi. Takrat lisica vstane in pohrusta vse korenje, ki si ga je zajec pripravil za ozimnico. Ko se pošteno naje, tiho odpre vrata in s polnim trebuhom smukne v noč.

Zajec zjutraj spozna prevaro lisice in si misli: »Dobrota je sirota.«

Maja MEGLIČ, 7. b

JEŽKOV DOM

V gozdu pripravlja
se neurje hudo,
pa pravi podlasica
ježku tako:

»Daj, jež, po lesu vprašaj,
z utrditvijo doma
raje ne odlašaj.«

»Pa saj ne bo hudega,
ni me strah, daj, prosim,
ne zganjaj takih zdrah.«

Pa pride neurje, burja
močno udriha – in seveda
ježkov dom odpiha.

Ježek joka, stoka, od žalosti kriči,
podlasica pa se mu v obraz smeji.

Vahid MEHUROVIĆ, 7. b

JEŽ V CVETLIČNEM LONČKU

Očka jež je šel sinom na sprehod. Bila je jesen in gozd je bil poln senc.

»Očka, kaj bova jedla čez zimo?« je spraševal ježek in tekal za očkom. »Nič,« je slabe volje odgovoril očka. Tudi s spanjem so bile težave. Očka je malemu ježku rekel, naj si sam poišče prost brlog.

Začelo je rositi in ježa sta se zavlekla pod grm. Ježek se je zvil v klobčič in začel razmišljati, kaj bo delal med zimskim spanjem. Spomnil se je Sineta. To je bil deček, ki je imel zelo rad živali. V gozdu so vsi govorili, da vselej pomaga, če le more. Hitro ga je našel in mu zaupal svoje težave. Sine ga je vprašal, zakaj zime enostavno ne prespi. Povedal mu je, da spanje sovraži.

Sine je našel rešitev, vzel ga je k sebi domov in ga dal v cvetlični lonček, ki ga je postavil med lončke s kaktusi. Vsak večer mu je prinašal hrano, ježek pa je tako rad jedel. Po večerji se je navadno odpravil na nočne pohode po hiši.

Nekega dne je zelo prestrašil Sinetovo mamo. Zalivala je kaktuse in se čudila novemu. Ko ga je zalila, je ježek tako glasno kihnil, da je od strahu zavpila in zbežala. Od takrat naprej je kaktuse zalival Sine.

Tako je bilo vse do pomladi, podnevi je ježek dremal v lončku, ponoči pa se je potepal in se vračal šele proti jutru. Ko je neko jutro prišla pomlad z vijolicami in toplimi sapami, je mama

vsa vznemirjena prišla v Sinetovo sobo in mu povedala, da je eden od kaktusov izginil. Sine je dobro vedel kateri, a mami ni hotel povedati, kam je izginil.

Ko ježka že tri dni ni bilo domov, se je razjezil tudi Sine, saj je zelo nehvaležno izginil. Sklenil je, da ga prihodnjo zimo ne bo vzel.

Gotovo vas zanima, kje je ježek prebil naslednjo zimo. Seveda – v lončku! Le da tokrat ni bil sam. S seboj je pripeljal celo družinico. O tem pa nekaj več naslednjič.

Zoya KAJBIČ, 7. b

SAŠA PEKVIĆ

Jaz sem Saša Pekvić. Rojen sem 22. 9. 2009 v Bosni. Z družino smo se lani preselili v Tržič. Živim na Koroški cesti 30 v Tržiču. Hodim v 4. b razred Osnovne šole Tržič. Imam rjave oči in rjave lase. Imam starejši sestro Tanjo. Rad igram pikado, rokomet in igrice na telefonu. Treniram tudi karate.

Saša PEKVIĆ, 4. b

TI SI MOJ HEROJ

Ko sonček zaide in luna vzide,
pride tema, pa nič se ne boj,
bodi heroj.
Zvezdice svetijo,
ogenj v srcu zanetijo,
pa nič se ne boj, bodi heroj.

Ti si sonček moj,
pravi mami
in ti pove pravljico o lami.
Bodi heroj, nič se ne boj,
nekaj si zapoj, saj si heroj.
Luna zaide, sonček vzide,
oddahni si, saj nič ti ni.

Noči je konec, zazvonil je zvonec.

Hana DURAKOVIĆ, 5. b

MOJ PRIJATELJ EMIL

Nekega dne me je mamica poslala v trgovino po nakupih. Vzela sem nakupovalno vrečko in se odpravila v mesto. Najprej sem šla v pekarno po svež kruh in rogljičke, nato pa v hipermarket po mleko, jajca, revije, sok, kosmiče in čokolado. Ker mi je ostalo še malo denarja, sem si privoščila še sladoled. Pssst! Moja mamica tega še ne ve 😀 .

Ko sem se s sladoledom sprehajala po mestu, sem zagledala dečka, ki ni umaknil pogleda od možakarja, ki je sedel v kavarni. Vprašala sem ga, od kod je, saj že po oblačilih ni sodil v naše mesto. Povedal mi je, zakaj opazuje možakarja. Sumil ga je, da mu je ukradel denar.

Predstavila sva se eden drugemu in odločila sem se, da mu pomagam. Zbrala sva detektivsko skupino, ki je raziskala ta zločin.🕵

To je bil začetek mojega prijateljstva z Emilom.☺

Iris NUČIČ, 5. a

RABUTANJE ČEŠENJ

Andrej, Pipi in Miha so se vračali domov, ko so zagledali sosedovo češnjo. Bila je polna, veje so se kar šibile pod težo rdečih češenj in še lestev je bila prislonjena na deblo. Šli so na sosedovo dvorišče, preverili, če nikogar ni, in splezali na drevo. Veselo so se sladkali, ko je lestev nenadoma padla na travo. Fantje tega seveda niso slišali, slišal pa je sosed in prišel ven. Nadrl je mulce. Skočili so s češnje, Andreju se je pri tem strgala majica, s češnjami pa je napacal majico in torbo. Ko je prišel domov, je bila mama zgrožena, ko ga je videla. Rekla mu je, naj vse da oprat, le strgano majico bo najprej zašila. Po tuširanju ga je vprašala: »Kako si lahko strgan, umazan od češenj in popikan od komarjev, če si le hodil domov?« Andrej ji je rekel, da je Pipi prinesel češnje in da se je z eno umazal. Povedal je tudi, da je bil zraven Miha. Mama je takoj poklicala obe mami, ki sta ji zatrdili, da je enaka zgodba tudi pri njih doma. Takrat pa je nekdo pozvonil. Bil je sosed, ki je povedal, da so mu mulci kradli češnje. Mama je Andreju prepovedala druženje s Pipijem in Mihom, a je Andrej ni poslušal. Še vedno se je družil z njima in še vedno so se dogajale zelo čudne stvari.

Žiga Jan PEGAN ŽVOKELJ, 5. a

STARI LEV

Nekoč močan je lev živel,
je vsako jutro koga ujel.

Bilo ni živali, ki bi se je bal
in to – niti mal.
Ujame gazelo,
gazela stara išče pomoč,
ostale živali grejo proč.

Ostane tudi lev brez moči, hitrosti,
lačen prosi za pomoč,
biki ga napadajo,
drugi vse to gledajo.

Fisnik RESHANI, 7. b

KAJENJE?

Nekega dne sem bila sama doma. Dolgčas mi je bilo, nisem vedela, kaj naj počnem. Na kaminu sem zagledala škatlico cigaret. Vzela sem cigareto, jo vtaknila v žep in šla na balkon. Mimo sta ravno zakorakali Ema in Tina. Opazili sta me, prišli do mene in rekli: »Se ti to zdi dobro, misliš, da boš kaj bolj odrasla?« Nato sta mirno odšli. Prav imata, sem si rekla, le kaj sem mislila. V dnevni sta bila že mamico in očka, ki sta jima Ema in Tina povedali, kaj sta videli. Mami mi je rekla: »Glej, rada te imam, ampak z očkom te učiva dobrih stvari in večkrat sva ti povedala, kako je kajenje škodljivo.« »Mami, ne vem, kaj sem mislila, nikoli ne bom kadila in pika.« Mami je zaključila: »Ponosna sva nate in rada te imava.« ☺

Iris NUČIČ, 5. a

Živijo, Domen!

Kako si? Komaj čakam, da ti povem, da sem našel najmanjši kovanec na svetu. Takole je bilo. Želel sem v Brazilijo, vendar je zagorel motor v letalu. Zasilno smo pristali v Egiptu in pilot nam je rekel, da imamo tri ure časa. Šel sem v mesto in tam slišal, da je v puščavi najmanjši kovanec na svetu in je neprecenljive vrednosti. Iskal sem ga in iskal, a ko sem ga zagledal, so ga videli tudi drugi iskalci. Prvi sem pritekel k njemu in se nato hitro skril.

Tako – moj je bil in prodal sem ga. Sedaj sem bogat. Dal ti bom malo denarja, ko se vidiva.

Piši mi!

Aljaž

Aljaž POVALEJ, 5. a

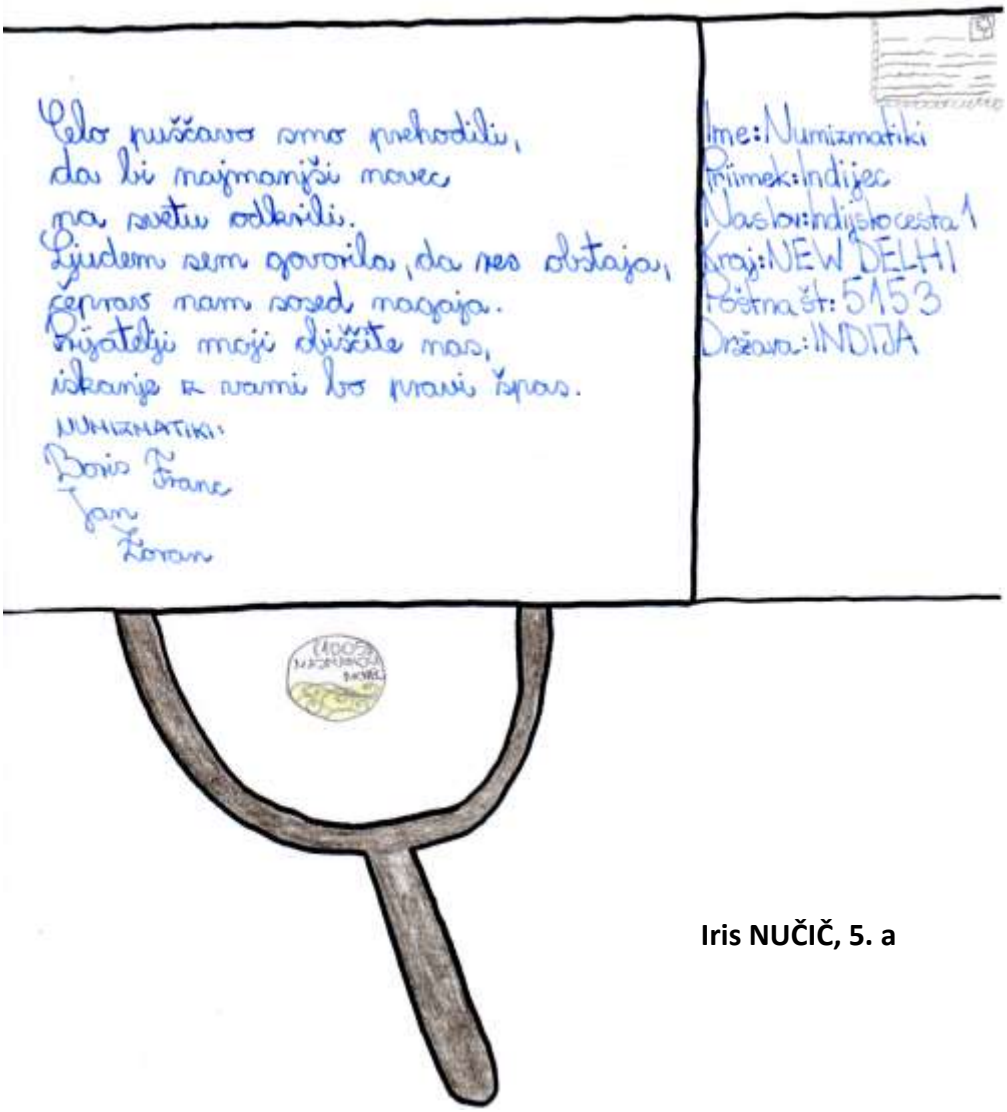

Iris NUČIČ, 5. a

NALOGA – NADLOGA

Navaden dan. Prišel sem iz šole in ni se mi dalo narediti domače naloge. Zvezek sem vrgel v kot, se ulegel na kavč in začel gledati televizijo. Kar naenkrat pa sem zaslišal renčanje. Pogledal sem, kaj zganja tak hrup in zagledal svoj zvezek, ki je renčal na mojo šolsko torbo. Začel je žvečiti pisalno mizo, nato se je spravil še name. Zbežal sem iz hiše, zvezek pa me je lovil. Jedel je vse pred seboj in kmalu je postal večji od mene. Lovil me je vse nazaj do doma, kjer sem mu vrgel torbo v obraz in zadel njegova usta. Kar naenkrat se je pomanjšal, zato sem mu vrgel še domačo nalogo svoje sestre. Pomanjšal se je na velikost navadnega zvezka. Od takrat sem učitelje prosil za čim več domače naloge, saj se je drugače moj zvezek spet povečal in me skušal pojesti. Včasih sem bil tudi brez domače naloge, saj sem moral nahraniti svoj knjigožerski zvezek. Od takrat naredim čisto vso domačo nalogo, pa še hišnega ljubljenčka sem dobil. Res je samo knjiga, ampak še vseeno hišni ljubljenček.

Van VOGLAR, 7. b

ŽIVLJENJE JE TEŽKO
CING
CING
CING
AUH
BAM!
TRESK
UGH
NEHAJTE METATI ŽOGE VAME!
PROFESOR ŽOGE MEČEJO VAME
NE MEČEJO ŽOGE VATE 'AMPAK PROTI TEBI
KER SMO PRI TELOVADBI IN IGRAMO KOŠARKO
ZAKAJ
DAJ MI MOBITEL!
HANNA TOPČAGIĆ
7.b

BABICA V SUPERGAH – PREDZGODBA

Zgodilo se je lepega popoldneva. Babica Lenča je v hodniku zagledala superge. Na njih sta bila Pufek in Cufek. Odšla je na vrt, ko pa se je vrnila, ni bilo ne muckov in ne superg. Bila je vsa iz sebe. Takoj je po mobitelu poklicala Tinča in Binča. Seveda sta takoj prihitela na pomoč. Živela sta v sosednji vasi. Tolažila sta jo, da jima je mama povedala, da imajo mački tisoč življenj. A Lenča se kot po navadi ni kar tako pomirila. Tinč je predlagal, da organizirajo iskalno akcijo. Razdelili so se, Lenča je v natikačih odšla čez hrib do slapu, Tinč in Binč pa do gozda. Lenča je že skoraj obupala, ob slapu se je obrnila, ko je zagledala svoje stare superge. Prav na teh sta doma ležala mucka, vendar so sedaj samevale. Hitro se je preobula, da bi lažje hodila. Pomislila je, da gre še do štora, kjer sta se mucka rada igrala. Samo pomislila je na to, že je bila tam. Mucka sta se veselo podila. Pograbila ju je in rekla: »Sedaj gremo pa domov.« Tudi to se je zgodilo v hipu. Takoj je vedela, da so superge čudežne, saj jih je premikala že misel. Pomislila je še na Tinča in Binča, ju prijela za roke in šccc – že so bili doma. Skupaj so se veselili čudežnih superg.

Eva MIHELIČ, 5. a

Pred davnimi časi, ko so še vladali kralji, princese, kraljice itd., so šli mladi fantje v neko jamo. Med raziskovanjem so na neki skali našli superge. Prvič so videli nekaj takega in sploh niso vedeli, čemu ta čudna reč služi. Šli so do čarovnice, ki jim je povedala, da so to čevlji. Fantje še vedno niso vedeli, kaj bi z njimi, pa so jih pustili čarovnici. Čarovnica pa si je zaželela super moč in super hitrost. Pripravila si je napoj in ko se je stemnilo, je šla spat. Ponoči so superge zaradi potresnega sunka padle naravnost v napoj. Ko se je čarovnica zbudila, ni našla čevljev. Končno jih je opazila v napoju. Obula jih je in dobila super moči.

Čez čas je čarovnica umrla. Čevlji so bili skriti globoko pod zemljo, kjer jih je našel neki fantič, ki si je hotel zgraditi hišo. Kopal je in kopal, ko je našel čevlje. Obul jih je in začel teči, bil je vse hitrejši. Čevlji so se potem prenašali iz roda v rod. Nosili so jih najboljši tekači na svetu. Nekega dne jih je našla tudi babica Lenča.

Žiga Jan PEGAN ŽVOKELJ, 5. a

RAZRED JE OŽIVEL

Neko dopoldne v šoli je razred iznenada oživel. Kar naenkrat je počilo, razpočila se je omara z zvezki. Učenci so prestrašeni zbežali iz razreda.

Spoznali so, da so vse stvari v razredu oživele. Učenca v beli majici je prestrašil čisto majhen šilček, ki je streljal s svojimi »ošiljki«. Spraševal se je, zakaj so vse stvari, najbolj pa zvezki, tako čudni. Pomislil je, kaj bi naredil, če bi bil on ta zvezek ali šilček ... Ugotovil je, da se stvari ne obnašajo čudno samo do njega. Do ostalih se obnašajo še bolj čudno. Sklenil je raziskati, zakaj se predmeti do njega obnašajo bolj olikano kod do drugih. Najprej je šel do omare, ki je spala. Odprl jo je in v njej je bil listek, na katerem je pisalo: Če nas hočeš spremeniti v normalne predmete, pojdi do radirke, ki je modra, rdeča, bela in rumena. Poiskal je tako radirko. Rekla mu je, naj se nanjo ne zanaša, saj ne ve nič o tem. Dala mu je samo namig, naj gre do učbenika za SLO. Šel je do njega in ga prelistal. Bral ga je in bral, dokler ni naletel na poved: Pojdi v prihodnost, ker pri meni ne boš našel nič. Vprašal ga je, kam naj gre. Odgovoril mu je, da se mu računalnik zdi stvar prihodnosti. In res, računalnik ga je posrkal v prihodnost. Videl je besedo OKPILOTNQE. Zazdelo se mu je, da je to koda, ki bo ustavila podivjane predmete. Vtipkal jo je in … zmagal. Predmeti so se postavili nazaj na svoje mesto in vse je bilo po starem.

Učenec z belo majico se bo tega spominjal do konca življenja. Pouk je nato potekal normalno in brez težav.

Jerca GORIČAN, 5. b

MOJA PSIČKA PRVIČ PRI FRIZERJU

Imam psičko Trixi, pasme SHI-TZU. Za to pasmo je znano, da potrebuje veliko nege.

Ko je bila stara dobre pol leta, smo se odločili, da jo odpeljemo k pasjemu frizerju. Pri frizerki Maji, je bila zelo prestrašena in nemirna. Močno se me je oklepala, a nekako nam je uspelo, da smo pustili Maji. Naročeno nam je bilo, naj pridemo ponjo čez dve uri. Ti dve uri sta bili zelo DOOOOOLGI.

Ko smo se vračali proti salonu, nas je Trixi gledala skozi steklena vrata in veselo migala z repkom.

Bila je najlepši kužek na svetu. Zelo lepo je bila urejena, ostrižena in skopana. Okoli vratu je nosila rutko, na vrhu glave pa je imela majhen čopek.

Frizerka Maja je povedala, da je bila zelo pridna.

Trixi še danes ne mara kopanja in friziranja, vendar jo vsake tri mesece peljemo na nego.

Eva MIHELIČ, 5. a

ČRV

Nekoč je živel en črv,
zelo rad je imel vrv.
Mati ga je poslala v hlev,
ki je bila mrzla kot led.

Imel je pamet,
zato je za rojstni dan dobil
nerošen žamet.
Seveda je imel tudi psa, ki
je pojedel ogromno mesa.

Kmalu je prišla pomlad,
in v njegovi vasi
se je razširil prehlad.
Nekega dne pa je nanj
padel prt, in skoraj bi ga
odpeljal v smrt.

Potem je pripravil zelo
okusno jed, od takrat naprej
mu je bil prečudovit ta svet.
Dobil je moč,
zato je zlahka vtel obroč.

Kot však pes pa je imel
rad tudi kost,
saj je tako lažje prišel čez
most.

Iz tega se je nekaj naučil
in se odločil, da ga bo mučil.

KAJ DELA SEMAFOR PONOČI

Semafor ponoči nikoli ne počiva,
vedno se s prijatelji dobiva.

Z lučkami svetlobni šov naredijo
in se pozno v noč vrtijo.

Za semaforje to bedno je,
raje imajo počivanje.

Ko jutranja zora prikaže se,
vsi brž na svoja mesta postavijo se.

Semaforji in semaforke zdaj brezhibno delujejo,
a čakajo na noč,
da se spet zavrtijo.

Tim GOUVERNEUR, 6. a

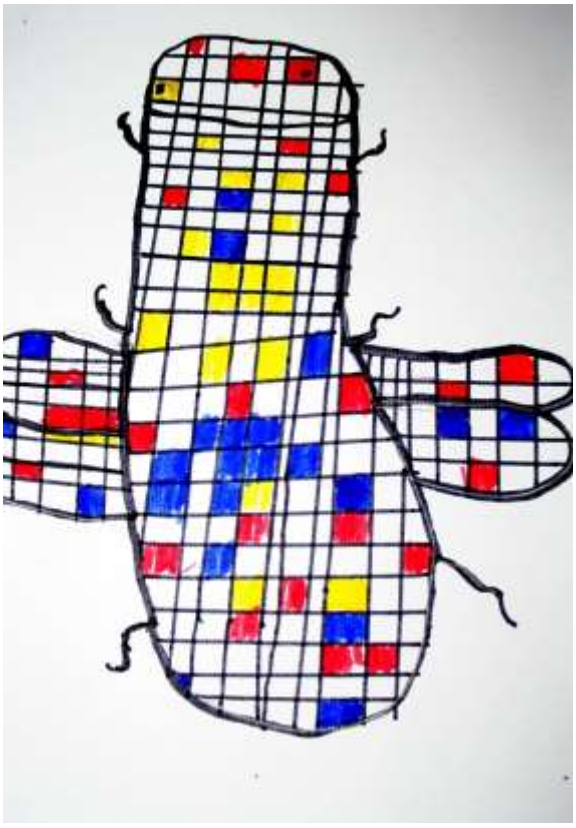

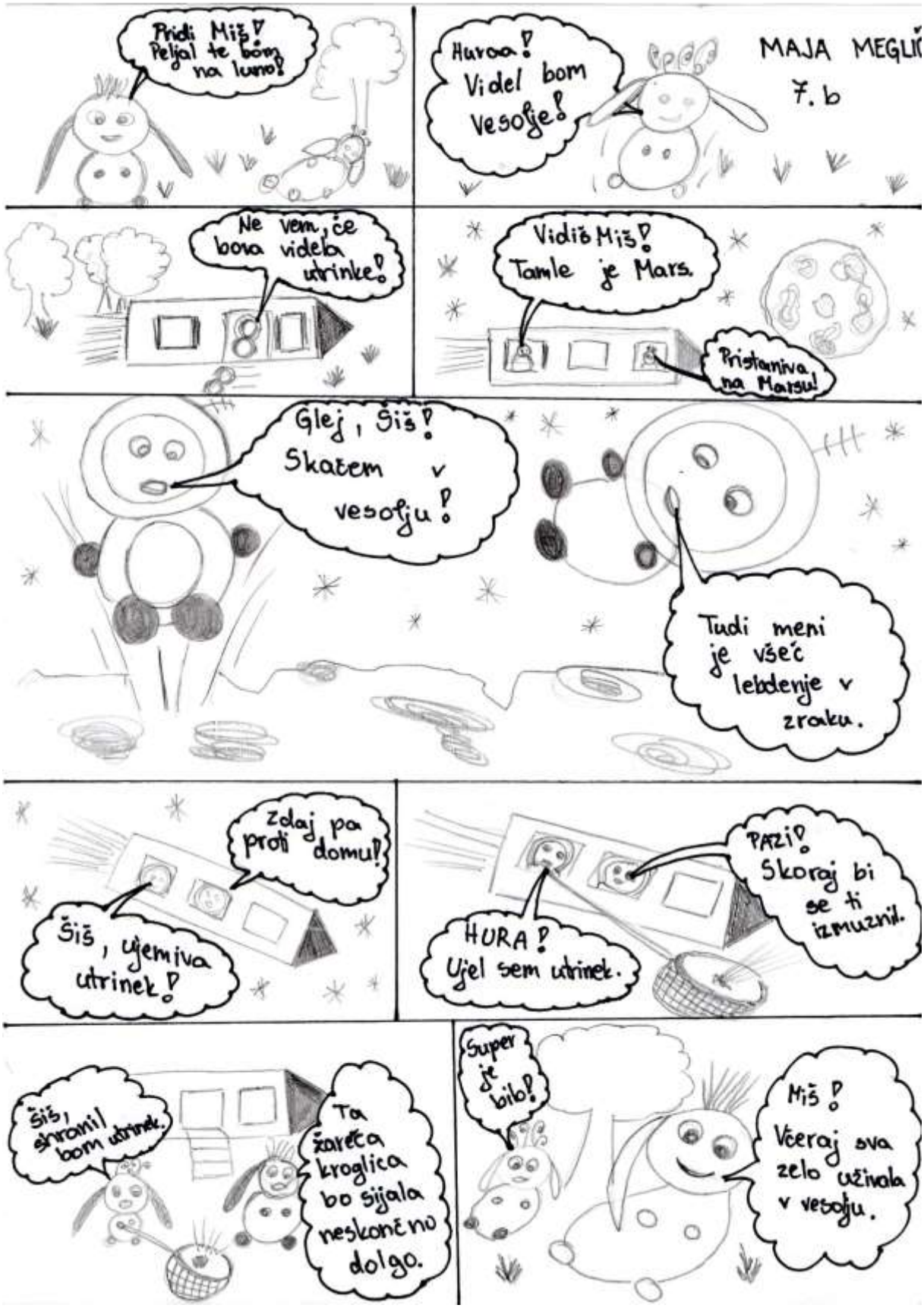
Pridi Miš! Peljal te bom na luno!
Huroa! Videl bom Vesolje!
MAJA MEGLIČ
7. b
Ne vem, če bova videla utrinke!
Vidiš Miš! Tamle je Mars.
Pristaniva na Marsu!
Glej, Šiš! Skačem v vesolju!
Tudi meni je všeč lebdenje v zraku.
Zdaj pa proti domu!
Šiš, ujemiva utrinek!
PAZI! Skoraj bi se ti izmuznil.
HURA! Ujel sem utrinek.
Šiš, shranil bom utrinek.
Ta žareča kroglica bo sijala neskončno dolgo.
Super je bilo!
Miš! Včeraj sva zelo uživala v vesolju.

AJDA GRAMC, 7. b

ŽIRAFA

Žirafa je zelo visoka,
v sebi je globoka.
Ima zelo dolg vrat,
včasih se izkaže, da je tat.

Njen prijatelj je slon Velikan,
ki prihaja iz dežele Pelikan.
Ta lepotica ne mara krta,
kaj šele živalskega vrta.

Včasih je zelo lena.
Saj res! Njena slaščica je sladkorna pena.
Če popije preveč vode,
se ji zazdi, da je zraven kipa svobode.

ČLOVEK

Ko se pogledaš v ogledalo,
vidiš sebe.
Sebe kot človeka.
Ampak – kdo si v resnici?
Se tega nikoli ne vprašaš?
Živiš življenje, ki mu ne grozi usoda
in ti je za to vseeno?
Ti je važno samo dogajanje zdaj?
Nič kar je bilo prej ali bo kasneje?
Povem ti nekaj:
vsi imamo isto zibelko, isto mater.
Vse se je začelo v Afriki.
Danes pa razlike glede na barvo kože, oči
...
Kaj je?
Zakaj si se malo prej namrdnil?
Zaradi Afrike?
Je ne spoštuješ?
Veš, kdo si?
Ti si tisti običajni "človek".
Vsega imaš dovolj, v resnici pa čisto nič.
Ti si tisti, ki si ne zasluži naziva ČLOVEK.

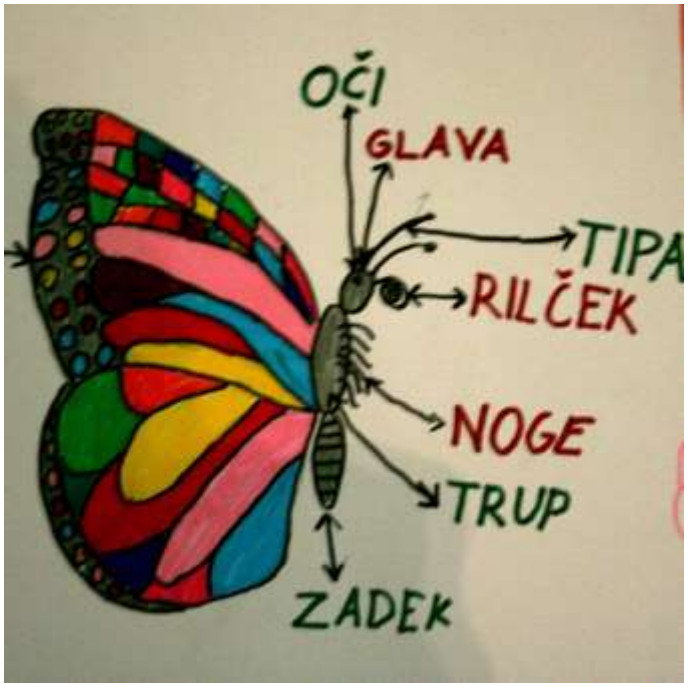

LETIM

Drin, driiin! Nekega dne mi je zazvonil telefon. Takoj ko sem se oglasila, je bil klic prekinjen. Pomislila sem, da se je kdo zmotil, kajti te številke nisem imela v imeniku. Od tega klica naprej (tega se nisem zavedala)sem bila z vsakim dnem bolj utrujena. Tako sem v petek že ob petih popoldne ležala v postelji. Blisk … in iznenada so se prikazali trije možički s tako velikimi in špičastimi ušesi, da si že pomislil, da so si prisvojili kake majhne gore in jih nataknili na ušesa (dobro no, tako velika res niso bila … ampak pustimo zdaj to).

Začeli so se pogovarjati v svojem »čunga lunga« jeziku in kmalu mi je najmlajši – čeprav je izgledal zelo star – ali pa vsaj najmanjši – to bo bolje – vse prevedel. Povedal mi je, da so bili oni tisti, ki so me klicali, povedal, kaj je razlog za mojo zaspanost, zakaj so prišli sem … Povedal pa je nekaj, kar mi je vrglo oči z obraza, kajti rekel je, naj pustim sporočilo staršem, ker danes odidem z njimi (ne me spraševati, ne vem kam). Drug možic pa mi je razložil, da niso ugrabitelji, ampak vilinci. Kmalu sem jim zaupala. Ponudili so mi roko, na kateri so bila zelo majhna, temna semena. Pojedla sem enega in kmalu ugotovila, da so bila to nekakšna – kakor so oni rekli – »leteča semena«. Tej pripombi sem se smejala, saj semena niso letela … a … kmalu sem ugotovila, zakaj tako ime. Torej – niso letela semena, temveč jaz?!? Samo jaz! Ljubi bog, kaj se mi je zgodilo?! Možički pa so me na poti, po kateri so me peljali, učili pravilnega letenja. To so bili najboljši učitelji! Že po prvi uri in pol sem lahko sama letala naokoli. Bilo je prečudovito. Na nebu, spodaj naša vas … Vau! Ko smo bili spet na trdnih tleh, je nekaj naredilo khm oz. nekaj izreklo z zelo čudnim glasom. Medved! Eden med njimi mi je povedal, da v njihovi deželi vse mogoče govori (ure, miši, smreke …). To je bilo že lahko res, ampak ta medved nas ni bil vesel. Kakor hitro smo mogli, smo se spet dvignili nad drevesa in hiše. Jej! Rešili smo se. Ni pa minilo niti pet minut, ko smo se spet spustili – tokrat še nižje. Pod zemljo! Očitno so tam živele te govoreče stvarce – ure, hladilniki, stoli … Do mene so bili prijazni. Minil je cel dan in preleteli smo vso njihovo deželo. Priznala bom. Tu bi rada živela.

Vilinca sta mi ponudila sobo za goste, kjer sem preživela super noč. Ojoj, jutro je že. Torej dan vrnitve. Res škoda. Ampak tega, kar sem doživela, ne bom pozabila. Vilinca sta mi še enkrat pokazala okolico, začeli smo se dvigovati in že smo bili na površju. Tokrat smo leteli nižje – med drevesi. In nesreča! Spet smo naleteli na našega medvedjega prijatelja (prepoznala sem ga, saj je imel na licu rumen madež). Tokrat je bilo malo bolj zapleteno, saj smo bili veliko niže kot prejšnji dan. Rešili smo se ga s prevaro. Vsi smo letali okrog njega sem ter tja in na koncu mu je postalo slabo in zgrudil se je na tla. Zmaga! Joj, ampak konec zabave, tlesk, in že smo bili pred našim domom. Vilinca sta se poslovila od men in jaz od njiju in odšla sem spat, kajti bila sem utrujena.

»Jutro,« je zadoni iz sestrine postelje. Ja. Zdaj je vsega konec, nič več ne vem, kaj je res in kaj ne. Spet sem v navadnem življenju. Kakšen konec?!?

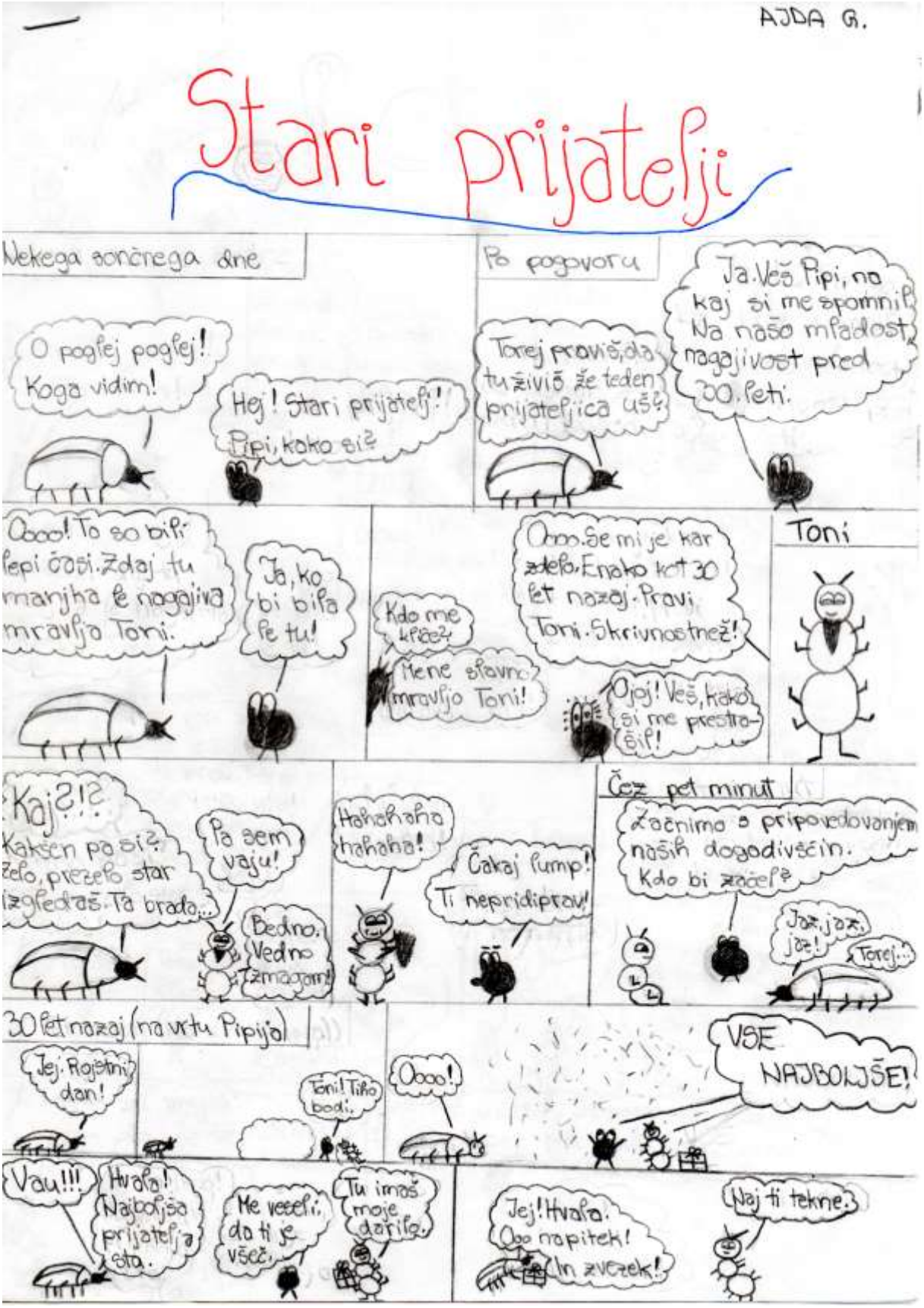
AJDA G.
Stari prijatelji
Nekega sončnega dne
O poglej poglej! Koga vidim!
Hej! Stari prijatelj! Pipi, kako si?
Po pogovoru
Torej praviš, da tu živiš že teden prijateljica uš?
Ja. Veš Pipi, na kaj si me spomnil? Na našo mladost, nagajivost pred 30. leti.
Oooo! To so bili lepi časi. Zdaj tu manjka le nagajiva mravlja Toni.
Ja, ko bi bila le tu!
Kdo me kliče?
Mene slavno mravljo Toni!
Oooo. Se mi je kar zdelo. Enako kot 30 let nazaj. Pravi Toni. Skrivnostnež!
Ojoj! Veš, kako si me prestrašil!
Toni
Kaj?!?
Kakšen pa si? Zelo, prezelo star izgledaš. Ta brada...
Pa sem vaju!
Bedno. Vedno zmagam!
Hahahaha hahaha!
Čakaj Pump! Ti nepridiprav!
Čez pet minut
Začnimo s pripovedovanjem naših dogodivščin. Kdo bi začel?
Jaz, jaz, jaz!
Torej...
30 let nazaj (na vrtu Pipija)
Jej. Rojstni dan!
Toni! Tiho bodi.
Oooo!
VSE NAJBOLJŠE!
Vau!!!
Hvala! Najboljša prijatelja sta.
Me veseli, da ti je všeč.
Tu imaš moje darila.
Jej! Hvala. Ooo napitek! In zvezek!
Naj ti tekne.

Ja takrat je bilo še vse uredu z mojim pilotom!
Oprosti, sem si si bil kriv.
30let nazaj (po šoli)
Joj, strah meje kokto sem pisala! Jaja tole sem napisala. Ojoj...
Živjo Linka! Prideš danes k mani domov, bomo imeli zabavo pa še Pipija povabi.
Okej!
Pri Toreti doma
Pipi! Hiko!
Ze je sta? Morda pa ne prideta!
Ze je bilo že strah, da ne prideta
Oprosti! Nisem tako hiter!
Hihihi!
Pridita! Dober film imam za vaju!
Zakaj ta dalinec ne dela!
Čakaj...
Joj delaj delaj!!!
Oooo!!
Bravo! Pilot je eksplodirov! Kaj pa zdaj?!?
Zakaj si pa nehal?
Od tukaj naprej ne bom več govoril!
Zakaj? Aja saj res takrat je bilo... hihihi hi. No prav. Potem pa sem na vrsti samo še jaz.
Hihihi
30let nazaj (v Linkini sobi)
Kako je lušten!
Linka + Ken
Sta moja najboljša prijatelja, zato... noja... jaz sem zaljubljena v...
Vame!
Ne!
Oooo!
V KENA!
Tako je srčkan
Hahaha! A veš tudi to da je ta tuj "ljubček" z MAJO!
KAJ?!?
Jp.
Jaz tudi moram it. Oprosti!
Kam pa greš?
Žena me čaka.
Lepo se imejta! Upam da se še vidimo!
Joj! Kot v časih. Še povedala nisem... noja sicer pa tudi jaz grem...

SVOBODA

Nekaj slišim.
Pogledam in nad seboj zagledam ptiča.
Zamislim se.
Ko bi lahko imela krila in bi letela.

Ampak, kaj če mi ne bi šlo?
Kaj če bi se zmotila? In padla.
Daleč v globine.
Kaj če bi se to zgodilo?

Raje bom ostala tu, kjer sem,
in pozabila na ptiča.

Toda nekaj me moti,
mota se mi po glavi, a ne vem kaj.
Nekaj je ptič imel, kar jaz nimam.
Hja, krila. Toda še nekaj.
Nekaj je bilo krivo,
da je tako sproščeno vijugal naokoli.
Toda kaj.

Moja vest je nekaj malega,
komaj slišnega spregovorila.
Nisem je slišala,
ker sem bila prepričana,
da delam prav in da je ptič samo letel.

Ko danes premišljujem,
se mi zdi, da je bil ptič svoboden.
Nič ga ni oviralo.
Pa kaj če bo padel,
pobral se bo in šel naprej.

Iz napak se učimo.

TAM V TEMI

Tam v temi,
kjer noč preži,
je nekaj skritega,
malega, a po srcu velikega.
Nekaj kar ni vidno.

A bliže pogledaš, se vidiš,
sebe v temi,
kar luč zažari.

V objemu ljubezni,
kjer je toplo,
iz tega objema ne bo šlo.

Zavedaš se,
da bogastvo ni denar
niti kakšen milijonar.

Temveč to kar je v nas,
nepopisen okras.
Kar nam daje podobo in to kar smo mi,
tudi tam v temi.

MARIŠA KOS, 8. b

IGRA ŽIVLJENJA

Svoja razmišljanja rada ubesedim, jih dam na papir. Tudi govorim rada, vedno imam veliko povedati. Že ko sem bila majhna, sem vse povedala naglas, namesto da bi kaj obdržala zase. Mogoče sem zato ljudem povedala veliko lepih stvari, morda jim je to polepšalo dan, jih nasmejalo. Kaj veš? To sem začela ceniti.

Ugotovila sem, da je tudi igranje nekaj, kjer se počutim, kot da tja spadam. Ko igram, ne vem vedno, če vse naredim prav, vem pa, da nepravilnosti v igralstvu niso nepravilnosti. So kot nepravilna črka, ki jo zlahka popravimo.

Ja, zelo veliko je stvari, ki jih neizmerno rada počnem. Zato tudi še ne vem, kaj točno bi rada postala.

Ples je umetnost izražanja telesa, z njim brez besed izraziš svoje počutje, mišljenje, občutke … V njem se počutim sprejeto, saj noben gib ni napačen. Vse je le govorica telesa. Balet je moja osnova. Ko doma sama plešem, nikoli ne plešem le baleta. Slišim glasbo in začnem plesati in ne razmišljam, kateri gib bo naslednji. Vse je kot poezija. Zapisano v telesu.

Nikoli nisem razmišljala o tem, da življenje umetnika ni lahko. Mami in oči mi to velikokrat povesta, ampak meni se je vedno zdelo pomembno, da svojo službo ljubiš in nisi tam le fizično, ampak tudi s srcem.

Dostikrat je tako, da narediš veliko, a nazaj se ti vrne manj. Lahko greš na ogromno avdicij, sprejet pa si le na eni. Lahko treniraš vsak dan, se zelo trudiš in porabiš veliko energije, pa ne zmagaš na tekmovanju. Napišeš zelo dobre pesmi, pa jih nihče noče brati. Narišeš izjemne slike, pa ne prodaš vseh.

Razmišljala sem, da bom v življenju počela samo to, kar si zares želim. Da bom na smrtni postelji ponosna nase, da bom rekla: »Zares polno sem živela, doživela milijon nepozabnih trenutkov in kar je najpomembneje – uživala sem v življenju, pa tudi če ne popolnem. Zame posebnem.«

Hodimo za svojimi sanjami, ne obupajmo pri prvem, drugem padcu, niti pri tretjem. Saj na koncu je tako ali tako vse samo igra življenja, kajne!?

PESEM BREZ NASLOVA

Zrem Padcu v oči,
oditi mi ne pusti,
bojevati se z mano želi.

Zamahnem z roko,
odnese Padcu edino nogo.

Zavpijem na glas,
odženem Padčev obraz.

Udari me on v srce,
začutim njegove mrzle roke.

Se za trenutek ustavim,
vem, da želi, da se ranim.

Pristopim k njemu bliže,
čutim, da gre niže.

Objamem njegovo mračno telo,
naenkrat razjasni se nebo.

Ponese Padec me visoko in reče:
»Uspelo ti je, premagala si me,
zdaj pojdi še višje,
ne nehaj verjeti,
nauči se slabe stvari sprejeti
in tako naučila se boš ŽIVETI.«

KROG

Ko ne veš več,
kam rinejo poti,
zaveš se,
da na pravi poti si.

Poglej.
Kaj je tam?
Luč.
Vodi me.
In jaz ji sledim.
Počasi proti njej letim.

Vem, da pot je prava,
za mano dviga bujna se narava,
pred mano je cilj,
a okrog mene teče reka Nil.

Ne morem čez, nekaj me ustavi.
Strah me je.
Kaj če padem in utonem?!
Ne. Ne grem.

Obrnem se.
Za mano bujna je narava.
Pred mano cilj,
okrog mene teče reka Nil.

GOZD

Smreke visoke,
podajte mi roke,
skupaj šle bomo stran,
kjer dolg je dan.

Tam SI in NE greš,
spiš,
ješ,
ljubiš.

Imaš rad.
Sebe.
Družino.
Ljudi, ki niso tvoji prijatelji.

Ne obsojaš.
Sebe.
Družine.
Nikogar.

ŽIVIŠ!

ŽELJA

Včasih želim si,
da bi šla.

Da bi šla iz realnosti,
pobegnila v drug svet,
kjer ni nesramnih besed,
kjer se ne razmišlja.

Včasih želim si,
da bi bila.

V svetu brez navodil,
kjer drugačen človek ni čuden bacil,
kjer ni strašnih ovir,
v svetu brez nekih meril.

Včasih želim si,
da gledala bi.

Zvezde na neskončnem nebu,
da mahala bi sinjemu galebu,
gledala smejoče obraze,
ne pa potrte izraze.

Včasih pa želim si,
da ne bi se nič spremenilo,
da vse po svoji poti bi hodilo,
vendar tako nikoli ne bo.
Navsezadnje življenje res je prelepo.